Sons de la mediterrània | Jordi Martí Fabra | Actualitzat el 16/11/2015 a les 09:59

Cordes de coloraines

Crònica del concert de Pau Figueres al CAT dins el Circuit Folc

El 13 de novembre passat hi va haver mÃºsica de la bona al CATÂ de GrÃ cia. Dins el novÃ¨ Circuit Folc, el guitarrista **Pau Figueres** va presentar el seu primer disc com a solista i compositor: *Pau Figueres* (Whatabout Music, 2015), un Ã lbum eclÃ¨ctic amb sis cordes pintades de coloraines.

Pau Figueres al CAT

Va sortir a l'escenari amb americana i acompanyat dels barbuts **Ismael Alcina** (baix elèctric) i **David Domínguez** (percussions). I va començar a sonar "Vladimir Maiakosvki", agafada del repertori d'una de les grans referències de **Pau Figueres**, **Toti Soler**, que al seu torn la recollia de les seves singladures compartides amb **Ovidi Montllor**. **Ovidi** recitava el poeta futurista rus mentre **Toti** l'acompanyava a les sis cordes. Ara **Pau Figueres** -que també ha estat una figura de pes arranjant i dirigint bona part del repertori de l'espectacle *Ovidi popular*- perllonga el fil recreant la peça al seu aire i dialogant amb el baix. Després ve una composició pròpia, la melodia més relaxada i sinuosa del disc: "Jol". Joia, alegria de viure.

La tercera del concert és "No evening in the garden", i aquí sembla que els dits de **Pau Figueres** ja s'han escalfat. La música va prenent nervi. Amb "Abriendo", la peça que obre el disc i que en directe s'amplia, s'estira i es muda com una serp que canvia de pell, apareixen els aires aflamencats. Després ve "In the woom" -o això hem entès nosaltres-, una altra composició de títol inspirat en Àfrica que segueix l'estela de "Jol" amb alegre vitalitat.

"Afsana" és el punt culminant del concert. És una meravella on el guitarrista condensa fondura flamenca, gràcia melòdica i tot el que tu vulguis. A la recta final, dues peces eminentment festives que ens recorden una mica aquelles rumbes heterodoxes amb què **Paco de Lucía** acabava els seus concerts -"Buana Buana King Kong!"- quan estava content: la juganera i ensomiadora "Nyami Nyami" i "Cabo de Gate", una rumba enganxosa que vindria a ser el *hit* actual de **Pau Figueres**.

Als bisos, s'estrena un tema propi i inèdit, "Alegrias a siete", amb **Domínguez** i **Alcina** fent palmes, on **Figueres** segueix indagant en els camins originals i refrescants que s'amaguen a redós del flamenc. I per rematar l'altra versió del disc, "Colorines", del pianista i compositor madrileny **Pepe Torres**, on s'entreveuen les afrosambes de **Baden Powell** i, en general, l'expansiva alegria meridional.

En sortir del concert vam saber que el terror havia arribat a París. En un camp de futbol, a les terrasses d'alguns restaurants i a un local on es feia un concert. El dia anterior hi havia hagut un altre atac sanguinari en una altra gran ciutat propera, Beirut. A nosaltres només ens queda seguir parlant de música, que és una forma de resistència.

David Domínguez, Pau Figueres i Ismael Alcina